

[Undervisningsministeren]

tion, eleverne har stillet både seminarierne og folketinget over for.

Jeg tror, ingen har noget imod, at jeg retter en speciel tak til hr. Erling Olsen. Der er jo så få ting, vi kan tale os til rette om for tiden, regeringen og socialdemokratiet, og derfor er det glædeligt at mærke, at der her øjensynlig er et felt, hvor vi på trods af det store engagement, folketinget altid plejer at have lige netop i seminarie- og skolesager, alligevel kan tale os til rette. Tak for det.

Jeg vil gerne knytte nogle enkelte bemærkninger til noget af det, som hr. Erling Olsen og andre ordførere har sagt.

Først om Ranum Seminarium. Jeg kan forsikre både hr. Erling Olsen, som sagde, at dette måtte være bittert for Ranum, fru Mette Groes, som antydede, at andre seminarier skulle have bedre fortalere her i tinget, og hr. Arne Bjerregaard, som var inde på noget lignende, at intet seminarium har så gode fortalere her i tinget som lige netop Ranum Seminarium. De er energiske. De henvender sig til ministeren ved mange forskellige lejligheder, og det er de velkomne til, og jeg kan også oplyse, at der ikke er nogen dansk kommune, jeg har så nær forbindelse med som netop Løgstør kommune. Det eneste, jeg har været nødt til at sige ved en enkelt lejlighed, og som jeg gerne vil gentage her til fru Mette Groes, er, at jeg ikke vil være overborgmester i Løgstør, så der er altså visse ting, man ikke må bede mig om at gøre. Men vi har sikret et socialpædagogisk seminarium for Løgstør kommune, og jeg synes, vi har lovet bistand til alt, hvad der vedrører erhvervelse af EF-penge til det ene og det andet. Jeg har sågar selv givet en idé til kommunen, nemlig at man søgte at blande sig i kapløbet om, hvem der skal have dette eliteidrætscenter, og jeg har i den forbindelse fået en positiv reaktion fra kommunen.

Det, der vel derfor er tilbage at sige ved denne lejlighed, er, at selv om dette forslag, som nu ligger på folketingets bord, var blevet vedtaget for et år siden, ville det ikke have hjulpet Ranum det allerallerbitterste. Der ændres ikke med dette forslag ved kriterierne for 2-sporede seminarier. Der er intet i dette forslag, som gør det muligt at køre med så få elever, som man har på Ranum seminarium. Beklager, men sådan er fakta, og derfor er dette forslag ikke spor bittert for Ranum at se; der er intet i dette forslag, der ville have

reddet Ranum. Dette forslag udelukker ikke, at der er et seminarium eller to, som risikerer at blive nedlagt, det må jeg desværre sige helt åbent.

Der har været ført en interessant debat om dette med de nye fag, som de lærerstuderende skulle kunne læse på seminariet, fag, der ikke kun retter sig mod folkeskolen, men også mod den private sektor.

Der kan maksimalt blive tale om, at en sjettedel af studietiden vil blive brugt på dette fag, idet seminariernes undervisning er opdelt i tre grupper: grunduddannelsesfagene, de pædagogisk-psykologiske fag og linjefagene. Hver gruppe optager cirka en tredjedel af studietiden, og det er det ene af linjefagene, vi taler om; det vil sige, at det maksimalt er en sjettedel af studietiden. Og så er det jo ikke meningen at vælge fagtilbud, som er fuldstændig irrelevante for en lærer. Det, vi gerne skulle finde, var fagtilbud, som var relevante for en lærer både i folkeskolen og i et job uden for folkeskolen. Det er derfor, vi har været så forsigtige med at nævne eksempler.

Ingen vil vel benægte, at et linjefag inden for EDB i høj grad kan bruges både i skolen og uden for skolen. Det er især sådanne ideer, der er brug for. Vi har ikke villet opremse en hel masse, for det første fordi vi synes, initiativet skal komme fra seminarierne, og for det andet fordi vi ville forbeholde os at være netop så kritiske, som hr. Erling Olsen og andre anbefalede at vi skulle være, når vi godkendte disse nye fag. Vi har ikke lovet noget på forhånd, men der skal være perspektiv i det for de uddannelsessøgende, både skolemæssigt og ansættelsesmæssigt.

Hr. Erling Olsen har helt ret i, at vi ikke skal lade os forblænde af dette med EDB, og han har også ret i, at vi risikerer på visse områder at uddanne for mange inden for EDB. Tit er det jo sådan, at 10 år efter at man skulle have gjort noget, får man det langt om længe gjort, og på det tidspunkt er det så for sent. Vi er muligvis i gang med at foretage nogle fejlskud inden for dele af undervisningssektoren. Vi risikerer, at der enkelte steder bliver arbejdsløshed også blandt EDB-uddannede, men det ville være værre ikke at sætte alle sejl til, for kendsgerningen er stadig væk i dag, at på adskillige EDB-områder råber erhvervslivet på mere arbejdskraft, og i øvrigt råber undervisningsministeriet på mere